

מאראדונה יהיה מנב"ל בנק
דיסקונט והשב"כ ישחק נגר
נבחרת גרמניה המערבית

הישראלי המפונק, הוקוק לפחות
לפרשה עסיסית אחת לשבוע, זכה
השבוע כגירוי כפול.

שתי פרשות התחרו זו בזו, כמו שתי
נבחרות כדורגל שוות יכולות: הפרשה
האפלה של ראש השב"כ (ראה להלן)
והפרשה של מנב"ל בנק דיסקונט
(ראה יומן אישי).

קשה היה לעורכי העיתונים להחזיק
ליט למי להקדיש את הכותרת הראי-
שית בכל יום. פעם היה נדמה להם כי
אברהם שלום רץ בראש, ופעם היה
נדמה כי רפאל רקנאטי עבר על פניו
ויונק קדימה.

לשניהם גם יחד היה קשה להתחרות
על תשומת לב הישראלי המצוי, שהיה
מרותק למירקע הטלוויזיה ולגופו
השרירי של דייגו מאראדונה — איש
שהטביע את חותמו השבוע גם על חיי
האירשים לספורט. לילה לילה בקעו
מן הדירות קולות השאגה של ההמונים
במכסיקו והאור החיוור של המקלטים.
בבוקר הופיעו הישראלים לעבודה
כשענייהם סמוקות וחיוך עייף של
סיפוק על שיפתותיהם.

כמצב זה לא היה לאחיות בתי-החור
לים כל סיכוי לזכות בתשומת-הלב
שהן השתקקו לה. כאשר רקנאטי
מתחרה עם מאראדונה, והשב"כ עם
נבחרת גרמניה המערבית — מי יכול
היה להתפנות ליסורי החולים בנתי-
החולים, התופסים את אחד השלבים
התחתונים בסולם-הקדמייות של ה-
חברה הישראלית האכזרית?

פרשות

ההחלטה

היה רדוש ליוסף חריש
רק רגע אחד כדי לקנות
את עולמו — או לאבר אותו
לכל תקופת-ההנהנה

המדינה כולה ציפתה להכרעה. מה
יעשה היועץ המישפטי החדש?
יתכן שרק השבוע חדר לתודעתו
של יוסף חריש לאיזו מיטה חולה
הכניס את ראשו. כי משני הצדדים
גברו עליו לחצים כבירים.

המיסד הפוליטי אשר שלף את
חריש מאלמוניותו ומינה אותו לתפקיד
זה, ציפה ממנו שיכריע לטובתו. כלר
מר: יימנע מכל חקירה (כפי שרצה
יצחק שמיר, בגלל סיבות השמורות
עימו והגלויות לכל) או יחליט על
חקירת-סרק, ובכל מיקרה לא ישעה
את ראשה-השב"כ בשעת החקירה, כפי
שמחייב ההגיון.

מאחורי הקלעים היו במימד גם

„ביתאום הם אמרו
לי: יש לנו הוראות
לקחת אותך
ברכב שלנו...”

לא האמנתי שזה באמת קורה לי,
זה היה חלום-כלהות. ביקשו ממני
להוריד את החגורה, את השעון, למסור
את הכסף. הכניסו אותי לתא מבודד —
תא קטן עם שתי מיטות, ריח איום. לא
היה עליי כלום — לא כל-יגילוח, לא
מישחת-שיניים. לא כלום!
לא התכוננתי לזה. למזלי, שעה
אחרי שצילצלתי אליו, הגיע העורך-
דיו שלי, הביא עוגה מהבית.
במשך הלילה הכניסו עוד שלושה
אנשים לתא. אין לי מושג מי הם היו.
אנשים כאלה שעוצרים במשך הלילה,
בטח התפרעו. עשיתי את עצמי קטן,
שלא יידעו — הסוחלילה — שיש
פה ראש-עיר.

העניין
הודלף מראש!

ה לא בא לי בהפתעה גמורה. היו
לי רמזים, אזהרות.
לפני חודשים-שלושה באו אנשים
מהיחידה של יורם גונן. ביקשו תיקים
הקשורים למיכרלים, לתלונות, קסטות
ותקליטים שהעירייה מוציאה. למשל:
הוצאנו עכשיו תקליט, שבו מצוי אוסף
של שירים, שכתבו ומבצעים תלמיד-
תיכון מאשדוד. בתקליט כלולים ה-
זוכים בתחרויות פנימיות, שהתקיימו
קודם לכן. נתתי דווקא הוראה לשתף
איתם פעולה.

אלי, אישית, הם לא הגיעו. בכלל,
לא שיערתי שזה עלול להתפתח לדבר
כזה. בכלל לא להיפך!
חשבתי שאולי החקירה קשורה ב-
אחד הפקידים, אחד העוזרים בעירייה,
ואני הרי לא הכנסתי אף איש משלי.
לכן זה לא באחריותי.
בחודש מאי צילצל אליי רביפקד
שמיר מהמשטרה, וביקש אותי, בשיא
האדיבות, שאחריי שהוא ואנשיו נפגשו
עם אנשים מסויימים, הם היו רוצים
לפגוש גם אותי. הסכמתי מייד כרצון.
קבענו פגישה.
אחרי שבוע הוא צילצל וביקש

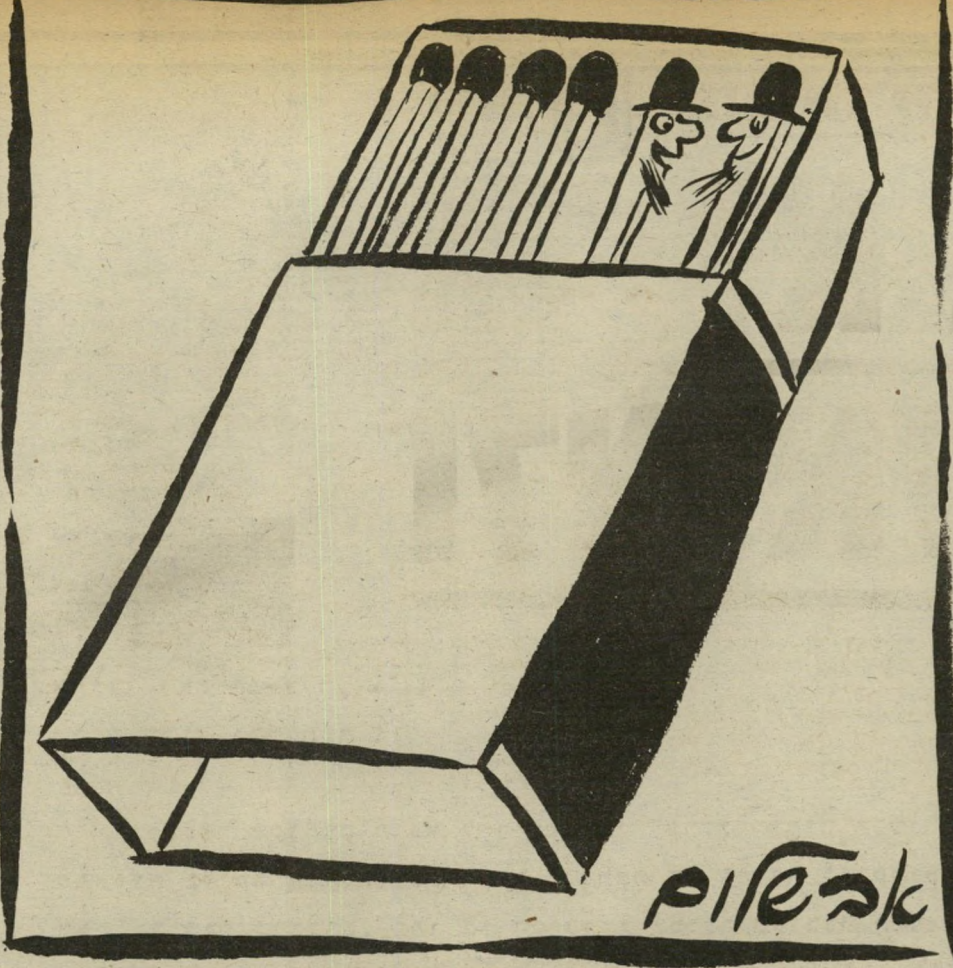
אז אולי
אזול אי?

מעצרו של ראש-עיריית אשדוד
נחת על הציבור הישראלי, שבע
האירועים והפרשיות, בהפתעה
מסויימת.

ראשית, האיש אינו ידוע לציבור
ברחבי הארץ ושנית, מעבר לתמו-
נות הסנסציוניות והכתובות השמ-
נות בדבר מעצרו, לא כלי-כך הביט
במה הוא מואשם. ועל מה הרעש.
מדוע זכה דווקא אזולאי, האל-
מוני-יחסית, להיות ראש-העירייה
הראשון בישראל שנעצר לצורך
חקירה? (שמאל רכטמן, בשעתו,
נחקר מבלי להיעצר.)

יש אומרים שהגלגל החל בשני
מיכתבים ששלח שימשון פז, הנציג
היחיד של הליכוד בעירייה. לשר-
הפנים. במיכתבים מורטו איסד-
רים בנייהול העירייה על-ידי אזול-
אי. עיריית-אשדוד מונה 17 חב-
רי-מועצה. אזולאי עומד אומנם ב-
ראש סיעה בת ארבעה חברים
בלבד, אך בראשה של קואליציה
המונה 14 חברים. באופוזיציה נות-
רו שני נציגים של אגודת-ישראל.
בחדרו של אזולאי בעירייה —
חדר עטור מזכרות ותמונות — תלו
תצלום גדול של אזולאי והרב-ח"כ

זהו לקח השבוע.

1:0 לטובתנו!

ציונות
נא לשלם ולשתוק!

האימרה השוביניסטית
הישנה אומרת:
„היי יפה ותשתקי”
זהו, בערך, גם יחסה
של ישראל ליהודי הפזורה

כאילו לא רי למדינה בפרשות מתר-
צרת-עצמית (ראה לעיל), נחתה עליה
פרשה נוספת, שיובאה מן החוץ.
המסוקות הציוניים התכנסו בירד-
שלים. לקראת האירוע פורסמה חוברת,
שעוררה סערה חסרת-תקדים במהותה.
קריקטורות. היא באה בצורת
חוברת אמריקאית בת 36 עמודים, ש-
נשאה את הכותרת: „לאן הולכים כל
הדולארים שלנו?” היא חולקה על-ידי
עסקנים יהודיים-אמריקאים לחברי
המוסדות.

היה זה אופייני לישראל, שכל
הסערה התמקדה בדברים חיצוניים:
שורה של קריקטורות, שליוו את
התמליל. מי שרצה היה יכול לראות
רמזין בנייהול ובין ציורים אנטי-שיניים
— אף שהשוואה זו היתה מוגזמת
מאוד.

חשוב הרבה יותר מן הציורים היה
תוכן החוברת. הוא ניטא דברים
שנאמרו עד כה רק מפה לאוזן, ובלחש.
בפעם הראשונה אמרו יהודים
אמריקאים בקול רם שמדינת-ישראל
משתמשת בכספים, הוורמים אליה
הברית, למען מטרות קלוקלות. הבר-
קורת היתה חריפה ונחרצת.

מי שמשלם לתיזמורת. בדרך
כלל מתייחסים בעלי השררה בישראל
בזלזול גמור ליהודים האמריקאים,
העוזרים לממן אותם. אחרי 38 שנים
התרגלו הישראלים לראות כיהדות הא-
מריקאית אסקופה נדרסת, שתפקידה
הוא לשלם ולשתוק — על פי האימרה
השוביניסטית הידועה: „היי יפה ותש-
תקי”

כל בררדעת הבין כי מצב זה אינו
יכול להימשך לנצח. מינהגו של עולם
הוא שבעל המאה הוא גם בעל הדיעה,
וכי מי שמשלם לתיזמורת קובע את
המנגינה. במקרים או במאוחר ירצו גם
יהודי אמריקה לדעת מה נעשה בכסף
שלהם.
זהו לקח השבוע.

כמעט פה אחד שיש למנות ועדת
חקירה ממלכתית, על פי החוק, תוך
השעיית החשוד העיקרי מתפקידו
אירי-העוצמה בראשות השב"כ —
ולכל הפחות שיש להכריח את ראש
השב"כ ועוזריו להתפטר.
את עצמתה ואחרותה הפגינה הקך
הילה המישפטית השבוע, כאשר הת-
ייצבה לצד דורית בנייש וחברותיה,
הפרקליטות הבכורות במישרד-המיש-
פטים, שהושמצו בצורה מתועבת על-
ידי ח"כ ימני-קיצוני-ידיתי (ראה עמ-
דים 6-7).

שפיטה עצמית. קשה היה לר-
חם על חריש, שהרי קיבל על עצמו את
התפקיד בעתיו ובנסיבות אלה. אך
נכון היה להמתין בחריצת הדין עליו
עד אחרי שיחליט את החלטתו.
יוסף חריש בוודאי ידע כי הוא יכול
לאבד את עולמו או לקנותו ברגע אחד.
החלטה נכונה תבייש את כל מי שזיל-
זלו בו, בגלוי או בסתר. החלטה בלתי-
נכונה תהרוס את מעמדו לכל תקופת-
הכונתו.

היועצים המישפטיים קודמים —
אהרון ברק ויצחק זמיר — קנו את
עולמם רק בהדרגה, תוך התגבשות
והתעלות במיסגרת התפקיד. עברו
שנים עד שהתגלו בכל שיעור קומתם.
ליוסף חריש לא ניתנה שהות כזאת.
השבוע שפט השופט-לשעבר את עצ-
מו.

